

Van der Plasse gevoelde zich niet in staat den lijder iets te weigeren.

— „Ik zal het in mijn taflet schrijven!” — antwoordde hij snel. — „Daar is heel wat werks aan vast!”

De uitgever raadpleegde den dichter nog even, en schreef het ontwerp der gravure op, die onder zijne leiding vier jaren later het licht heeft gezien.

Moeder Marretje stond bij een der ramen, en zei luide, half in gedachten:

— „Jan Teller's wijf staat op de stoep, en klopt!”

Een flikkerlicht doortintelde de matte oogen van den lijder. Moeder Marretje wenkte Van der Plasse, die snel afscheid nam. Gerbrand zag met ingespannen aandacht naar de deur der voorkamer. Elisabeth Stockmans, Jan Teller's wijf, trad met een blos op de frissche wangen binnen. Het was Gerbrand of hij de schim van Madalena zag. Hij richtte zich nog vrij snel op — maar ging terstond weer zitten. Hij hijgde een oogenblik naar lucht. Elisabeth reikte hem de hand, terwijl zij plotseling verbleekte bij het zien van den rampzaligen kranke. Dus diep vervallen had zij zich den eertijds zoo joligen en oolijken dichter niet kunnen denken. Maar Gerbrand herstelde zich vrij spoedig van den schok der aandoening. Hare hand met ontroering drukkende, fluisterde hij:

— „Waarmeê heb ik deze aangename jonste verdiend, joffrouw Teller?”

— „Een kranken vriend en mag men niets afslaan!”

Elisabeth zette zich bij zijn leunstoel. Er dreef iets vochtigs in haar oog, toen zij dit antwoord gaf. Zij wist, hoe ijverig men den misslag van den jongen kunstenaar had aangegrepen, om verwijdering te brengen tusschen Madalena en hem. Alle grieven waren opeengestapeld door zijn letterkundigen vijand Rodenburgh, door zijn medeminnaar Isaäck van der Voort, door haar man, die zelfs Gerbrand's brieven en verzen aan zijne schoonzuster niet had willen opzenden. Zij gevoelde, dat men Bredero met groote partijdigheid had tegengewerkt, en wist, dat Madalena eene teedere neiging voor hem met geweld had moeten onderdrukken. Het scheen haar, dat zij medeplichtig was aan het onrecht den jonkman aangedaan . . .

Bredero had zich geheel hersteld van zijne eerste ontroering. Het denkbeeld, tot de zuster van Madalena, die in zoovele opzichten aan haar herinnerde, te mogen spreken, deed hem in de hoogste mate weldadig aan. Met zekere kracht in de stem richtte hij aanstonds tot haar de vraag:

— „Is Madalena nu al tot Napels?”

— „Neen! Tot Rome!”

Hij nam een, als brief vierkant gevouwen, stuk papier, greep naar zijne pen, en schreef er een adres op: „*Mademoiselle Madame Madalena Stocmans tot Roomen*”. Voor hem scheen het huwelijk met Van der Voort niet te hebben plaats gegrepen. In elk geval, het gedicht was geschreven in het laatst van Mei — vóór, dat hem het minst bekend was omtrent eene verloving met Van der Voort. Hij had een laatst beroep gedaan op haar hart, en haar herinnerd, dat hare oogen „vol majesteit” hem meer beloofd hadden, dan zij zelve had willen nakomen. Madalena heeft in Italië dit gedicht gelezen. Bredero's hand-